

A close-up portrait of a woman with long, dark, wavy hair. She has striking green eyes and is looking directly at the camera. Her right hand is raised to her mouth, with her index finger inserted. The background is dark and out of focus.

MOTÝL

Andrea Rimová

LAVÍNA

*Človek musí stratit,
aby získal...*

Andrea Rimová

LAVÍNA

Copyright © Andrea Rimová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Syda Productions/Shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-041-4

Andrea Rimová

LAVÍNA

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Z hĺbky duše venujem Braňovi a Márii. Oni vedia, prečo.

1

Neviem, ako dlho som utekala. Vedela som len, že nemôžem zastať, lebo by to znamenalo môj definitívny koniec. V hrudi ma neznesiteľne pálilo a nemohla som sa poriadne nadýchnuť. Nebola som si istá, či je to fyzickou únavou alebo zo šoku, ktorý som utrpela. V mysli mi krúžili spomienky, ktoré akoby do mojej duše zatĺkali drobné ostré klinčeky. Také, po ktorých ostanú stopy, aj keď ich všetky vytiahnete von.

Vonku bola tma a napriek tomu, že som okrem vlastných krokov a zrýchleného dychu nič nepočula, vedela som, že sú niekde za mnou. Prenasledovali ma a ani na sekundu som nezapochovala, že to nevzdajú, kým ma nenájdu a navždy neumlčia. Vedela som toho priveľa. Potrebovali sa ma zbaviť a toto bola najvhodnejšia príležitosť.

Bežala som po neznámych uliciach v cudzom meste ďaleko od domova a netušila som, čo bude ďalej. Život bol zrazu jedna veľká hádanka s množstvom otáznikov. Keď som zbadala opustenú budovu, premkla ma hrôza, ale toto bol jediný spôsob, ako sa ukryť a zachrániť si krk. Odbočila som vľavo a vbehla som cez dieru v plote do areálu stavby. V priestoroch, kde som sa ocitla, nebolo ani živej duše. A ak tam aj nejaká bola, určite spala.

Budova vyzerala ako strašiak, ktorý ma chce vyľakať, a nie pomôcť mi pred prenasledovateľmi. Netušila som, čo v nej kedysi bolo a v podstate mi na tom nezáležalo. Napriek tomu som spomalila a vyhladla som si okno, ktoré rozbili pravdepodobne vandali.

Tadiaľto sa dostanem dnu. Ale čo potom? Nepoznám to tam.

V duchu som kalkulovala svoje možnosti. Nebolo ich veľa. Musela som konať rýchlo, lebo v diaľke bolo počuť blížiaci sa kroky. Pri lezení cez okenný rám bez výplne som si nešťastne

porezala ruku. Celé moje pravé predlaktie zaliala teplá lepkavá tekutina. Ďakovala som Bohu, že je noc, a preto nezbadajú krvavé stopy, ktoré po sebe určite zanechám.

Na prizemie budovy matne prenikalo svetlo zo vzdialenej pouličnej lampy. Mesačný svit mi tiež trochu pomohol, aby som sa vedela pohybovať v neznámom priestore. Nechcela som premýšľať, koľko bezdomovcov asi tak môžem vyrušiť v nočných alkoholických orgiách alebo koľko narkomanov tu zanechalo svoje hnusné použité ihly. Jediné, čo som chcela, bolo zachrániť sa.

Počula som, ako mi bije srdce, ale aj ich kroky, ktoré zastali pred dierou v plote.

„Počkaj! Čo ak išla dnu?“ zavolal hrubý zadychčaný hlas.

„Nemyslím si. Nevidíš, aká je tam tma? Toto miesto musí byť strašidelné aj cez deň, nie ešte v noci. Žiadna žena by tam nevkročila,“ oponoval mu druhý hlas.

„Tak kde sa vyparila? Táto ulica sa nezatáča. Len sa pozri pred seba. Videli by sme ju, ako uteká. Podľa mňa je dnu.“

Stuhla som, lebo som si uvedomila, že chýba len kúsok a dostanú ma.

Nie, toto nie je koniec! Vzchop sa! Musíš sa ukryť, inak je po tebe!

Vedela som, že nesmiem byť hlučná a zbytočne na seba upozorňovať. Pohla som sa pár krokov vpravo. Poranená ruka mi visela popri tele, kým tou druhou som skúmala priestor pred sebou. Zbadala som obrysy dverí a rozhodla som sa vydať týmto smerom. Pod nohami som miestami cítila chýbajúce parkety, preto som sa snažila kráčať pomaly, aby som nezakopla a neskončila na zemi. Ocitla som sa v miestnosti, ktorá podľa mojej dedukcie zrejme kedysi slúžila ako kuchyňa. Možno tu bola niekedy reštaurácia alebo hotelík, či penzión. Bruchom som narazila do niečoho tvrdého. Pravdepodobne to bol stôl alebo pult zo železa, ktorý tu ostal.

Au! A ešte aj tá rana na predlaktí ma príšerne páli!

Krvavú ruku som si ovinula okolo pása a kráčala som opatrne ďalej. Napadlo mi ukryť sa pod stôl, ale potom mi došlo, že ak tí hajzli použijú svetlo z mobilu, hneď ma nájdu. A to som nemohla dovoliť. Musela som bojovať do vypätia síl. Život bol to posledné, čo mi ešte ostalo a nemohla som im dovoliť vziať mi ho.

Preboha, pred pár dňami bolo všetko v úplnom poriadku!

Ich hlasy boli čoraz viac tlmené, vzdälovala som sa im. Zrejme sa stále nezhodli, či ma pôjdu hľadať do budovy. Bolo to dobré znamenie, lebo som získavala náskok. Potlačila som v sebe strach z toho, že oni sú dvaja a ja sama, tak ako som to robila celé toto šialené prenasledovanie. Neviem, kde sa vo mne nabralo toľko sily. Zvlášť po tom skoku.

Vďakabohu, že som si nezlomila nohu.

Postupovala som hlbšie do miestnosti, opatrne som robila krok za krokom, až kým som sa neocitla pri stene. Zdravou rukou som sa dotýkala chladných múrov a priala som si objaviť úkryt, ktorý by zo mňa spravil neviditeľnú. Smerovala som k tenkému pásiku svetla, ktorý prenikal otvormi, kde boli kedysi okná.

Možno sa mi odtiaľ podarí nepozorovane vyliezť, kým ma tí šialenci budú hľadať dnu.

Chýbalo len pár krokov, aby som sa dostala k cieľu. Mesačný svetl vĺzol do budovy len jemne, no dosť na to, aby som rozoznala kus nábytku predo mnou. Opatrne som ho obišla a konečne som pristúpila k oknu.

Do pekla! Mreže!

Moje sklamanie bolo obrovské, no nebol čas ľutovať sa. Musela som vymyslieť náhradný plán. Prenasledovatelia sa rozhodli prekutrať budovu. Počula som, ako lezú dnu a bola som si istá, že použili to isté okno ako ja. Modlila som sa, aby si nevšimli krvavé stopy.

Snažila som sa sústrediť a vymyslieť niečo, ako sa dostať z miestnosti, kde bol len pult a akási skriňa. A ako bonus aj mreže na oknách, vďaka ktorým som bola v pasci.

Ak sem vkročia, som v háji.

„Máš so sebou mobil?“ opýtal sa hrubý hlas. „Ja som svoj v tej rýchlosti zabudol na stole.“

„Áno, mám,“ povedal druhý muž a po chvíli som zbadala tieň len niekoľko metrov odo mňa. Schovala som sa za kus nábytku, ktorý možno kedysi slúžil ako skriňa na potraviny, a ani som nedýchala.

Chodte opačným smerom. Bože, prosím ťa, zaved' ich inam, nie sem.

„Daj mi ten mobil. Svietiš si pod nohy ako idiot. Musíme ju čo najskôr nájsť. Nesmie ujst', rozumieš?“ zreval hrubý hlas.

Zavrela som oči a v podrepe som šmátrala po zemi zdravou rukou. Dúfala som, že sa tu bude povalovať nejaká železná tyč alebo tehla, no nebolo tam nič okrem špiny a rozbitých kusov parkiet a dlaždíc. Posunula som sa ešte o kúsok doprava a opäť som šmátrala rukou. Bol to odporný pocit, pretože som pokojne mohla natrafiť na potkana, spiaceho bezdomovca alebo výkaly. Pud sebazáchovy bol však silnejší. Nahmatala som akýsi kus vlhkej látky, pravdepodobne starej deky. Moja šanca nájsť nejakú „zbraň“ bola mizerná.

Muži sa pohli. Na cestu si svietili mobilom. Vďaka tomu som zbadala, že sa približujú.

Idú priamo ku mne! Panebože! Čo teraz?

Posunula som sa o pol metra vľavo a dúfala som, že ma nezbadajú. Zmeravela som, keď mi pod nohou zapraštal kus parkety. Tí grázli však boli hluční, takže nemali šancu počuť ma.

„Nemyslím, že je tu. Len sa okolo seba pozri. Je tu totálna tma a určite samý humus. Sme predsa niekde na periférii mesta,“ protestoval jemnejší hlas.

„Drž už konečne hubu. Toto všetko by sme vôbec nemuseli absolvovať, keby si si s ňou poradil už predtým. Ale si babrák, preto si to pokašľal.“

Približovali sa, o tom nebolo pochyb.

Možno sú tieto minúty poslednými v mojom živote. Prečo sa to muselo stať? A prečo práve mne?

Vykukla som spoza skrine a zbadala som približujúce sa svetlo.

Ak toto prežijem, odídem ďaleko. Veľmi ďaleko. Zmením si meno, nechám si narásť vlasy a budem žiť inak. No ešte predtým sa postarám o to, aby títo dvaja idioti zaplatili za všetko, čo vykonali.

V opustenej budove, s krváčajúcou rukou a v maximálnom ohrození života som prisahala pomstu, ak vyviaznem živá.

Za teba, Lilly. Za mňa. A za všetky ostatné obeť týchto násilných zvierat.

Stáli na prahu do miestnosti, v ktorej som sa učupená triasla hrôzou.

„Vyzerá to tu fakt strašne. Tá fľandra nemôže byť ďaleko!“ zavrčal znechutene hrubý hlas a behal po miestnosti svetlom z mobilu. Modlila som sa, aby nevkročil dnu. Teraz som bola v perfektnom zákryte, pretože skriňa stála presne oproti pomyselným dverám. Ak by však vošiel dnu, zbadal by ma.

„Aj tak si myslím, že by sem nešla,“ povedal druhý muž.

Svetlo nabralo iný smer.

Nevstúpia teda dnu, ale budú pokračovať. Toto je šanca.

Vyklonila som sa spoza skrine a zbadala som ich asi tri metre od dverí, kde stáli len pred chvíľou a takmer ma objavili.

„Je mi úplne fuk, čo si myslíš. Nájdeme to dievča a ty ju odstrániš. Raz a navždy. Bez ohľadu na to, čo bolo! A teraz sa pohni. V tme a bez baterky nemá veľa možností. Vôbec to tu nepozná. Určite išla touto chodbou. Preniká sem trochu svetla z lampy na ulici,“ skonštatoval muž a vykročil. Ten druhý ho nasledoval.

Boli ku mne otočení chrbtom a neostával mi čas vymýšľať stratégiu. Vedela som, že ak ma nenájdu tam, vrátia sa. Navyše, ruka mi stále krváčala a mala som zmáčané už celé tričko aj rifle v oblasti pásu. Čas bol luxus, ktorý som si nemohla dovoliť.

Ak stratím veľa krvi, nebudem mať silu utekať. Teraz alebo nikdy!

Svetlo sa vzdalovalo, no vďaka tomu, že len pred chvíľou osvetlili miestnosť, som vedela, kde približne nájdem východ z tohto pekla. Pomaly som vykročila. Keď som bola na úrovni dverí, vydala som sa do miestnosti s oknom, ktorým som vošla do budovy. Oprela som sa o stenu a posúvala som sa po obvo-
de miestnosti až do kúta, aby som nevyvolala hluk nárazom do niečoho, čo som si predtým nemusela všimnúť. Potom som to zopakovala a prešla som ďalších pár metrov popri stene, až som sa ocitla pri okne. Sadla som si na rám, prehodila von najprv jednu, potom druhú nohu a pripravila som sa na zoskok. Aj keď okno nebolo vysoko, nemohla som riskovať, že si vyvrtnem členok.

Už len kúsok a som preč.

Ďaleko od tej hrôzy. Zachránim sa!

Naposledy som sa otočila smerom k dverám do miestnosti a keď som nevidela svetlo zvnútra, usmiala som sa. Potom som zoskočila a rozbehla som sa k diere v plote. Pretiahla som sa ňou a keď som sa ocitla na ulici, bola som tou najšťastnejšou ženou pod slnkom. Rozbehla som sa smerom, odkiaľ som prišla, aj keď som vedela, že centrum mesta musí byť šialene ďaleko. V eufórii, že žijem, som zabudla na boľavú krvácajúcu ruku.

Po niekoľkých stovkách metrov som zabočila doprava a ocitla som sa v slepej ulici, kde stáli rodinné domy. Bezhlavo som utekala až na jej koniec a nepremýšľala som, že možno robím chybu.

Keď som zbadala drevený altánok za plotom pri poslednom dome vpravo, neváhala som. Stál v prítmí a bol ideálnym miestom na krátky odpočinok. Navyše, musela som si premyslieť, čo ďalej.

Modlila som sa, aby majitelia nemali psa. Na plote nebolo žiadne varovanie, avšak to ešte neznamenalo, že kdesi za do-

mom nemôže byť búda s chlpáčom, ktorý každého votrelca roztrhá na kusy.

Pokúsila som sa otvoriť bránku, no najprv som musela odistiť železnú závoru vo vrchnej časti. Keď sa mi to podarilo, spadol mi kameň zo srdca. Obzrela som sa okolo seba. Nikde nebolo ani živej duše. O takejto hodine všetci normálni ľudia spali, len ja som bojovala o svoj život.

Lahla som si na lavičku v altánku a chvíľu som sa dívala smerom, odkiaľ som prišla. Moje obavy, že by ma tí hajzli prenasledovali aj naďalej, sa rozplynuli.

Žijem! Som voľná. Hurá!

No vedela som, že samotný útek z ich pazúrov nebola finálna výhra a určite ma čaká boj. Presadla som si na opačný koniec altánku. Tam dopadalo svetlo z pouličného osvetlenia. Narovnála som ruku a to, čo som uvidela, ma vydesilo.

Nutne potrebujem lekárske ošetrovanie. Inak vykrvácam!

Poobzerala som sa okolo seba, akoby som hľadala znamenie, čo ďalej. Vo dvore parkovalo auto. Nevedela som určiť, aký je to typ vozidla. Nezáležalo na tom.

Určite tam bude lekárnička.

Na chvíľu som sa potešila a vstala som z lavice pripravená ošetriť si ranu. Potom som sa zviezla späť a po tvári mi začali tiecť slzy.

Určite nenechávajú auto na noc odomknuté. Ani u nás to tak ľudia nerobia a majú pravdu.

Nemala som však na výber. Vedela som, že to musím skúsiť.

Čo ak náhodou áno? Vydezinfikujem si ranu, obviažem si ju obvazom a zajtra vyhladáam lekára. Nie však v tomto meste. Je možné, že ma budú hľadať práve v zdravotníckych zariadeniach. Tí dvaja majú páky všade. Budú ma chcieť nájsť a ja im to neulahčím.

Vstala som a vykročila som k autu. Cítila som, ako mi ubúdajú sily. Chýbalo už len pár metrov, keď mi zaľahlo v ušiach a zatočila sa mi hlava. Vedela som, čo to znamená.

O chvíľu omdliem. Musím zabudnúť na lekárničku.

Namiesto auta som zamierila k vchodovým dverám domu v nádeji, že tam bývajú dobrí ľudia. Oprela som sa čelom o zvonček, lebo som si necítila ruky. Keď sa po chvíli nadomnou rozsvietila žiarovka, pohľad mi padol na zakrvavené rifle a červenú kaluž na dlaždicach pred dverami. Na okienku vedľa dverí niekto odtiahol záclonu a vzápätí som začula štrngot v zámke. Keď sa dvere otvorili, stála v nich vyľakaná žena v dlhej nočnej košeli a papučiach.

„Prepáčte... ja... potrebujem pomoc...“ dostala som zo seba z posledných síl.

Žena sa pozrela na moje oblečenie, zhýkla a priskočila ku mne. Odtisla ma od zvončeka, o ktorý som bola stále opretá a vtiahla ma dnu.

„Ďakujem. Prosím, nevolajte záchranku... Lebo ma nájdu... a potom... zabijú ma,“ zneli moje posledné slová predtým, ako som omdlela.

2

Jaro Holub bol na Petra extrémne nahnevaný. Ten babrák to všetko pokašlal. Mal tú svoju kravu držať zavretú a spútanú, kým sa nevráti. Prehľadal celý ich byt – každé jedno miesto, kde by to mohla ukryť, ale márne. Nič nenašiel. Buď si to tá štetka všetko vymyslela alebo tie dôkazy zašila inde. Ale kde? Sám prehľadal jej stôl v práci, no ani stopa po predmete, ktorý mu nedal pokoj.

Mal to spraviť inak. Mal poslať do bytu Peťa a ostať s ňou sám. Možno by mu zo strachu povedala pravdu. Chcel však prekutrať aj jej bývalé pracovisko a tam mal ako jej nadriadený bezproblémový prístup.

Vyčítal si, že je hlupák, ale bolo neskoro. Ušla im.

Obaja stáli pred akousi starou polorozpadnutou budovou a nevedeli, čo podniknúť.

„Si imbecil!“ zvolal Jaro.

„To ty si! Nemali sme to nechať zújsť až tak ďaleko. Mali sme jej povedať, že jej tú malú pomôžeme nájsť. Predstierali by sme, že to robíme a ona by na to časom zabudla,“ hneval sa Peter.

„Jasné. Bežala by na políciu, lebo je isté, že by sme ju nenašli ani my, ani ona,“ odplul si Jaro. „Musíme zistiť, kde je. Skôr, ako niečo vyvedie.“

Vonku bola tma. Piatkový večer mnohí ľudia v ich veku trávili v baroch pri pive, kde si prišli oddýchnuť po náročnom pracovnom týždni. Len oni prenasledovali ženu, ktorá toho vedela viac než dosť.

„Toto mesto nepozná,“ povedal Peter a aj keď sa mu hnusilo, ako musel Veronike ublížiť, Jaro bol nekompromisný.

„Rozdelíme sa. Nemohla utiecť ďaleko. Ty pôjdeš po tejto ulici. Špeciálne sa zameraj na autobusové zastávky a lavičky v prítmí. Som si istý, že o tretej ráno nebude hľadať pomoc u tunajších ľudí. Ja pôjdem tadiaľto,“ ukázal rukou.

„Dobre. Ale čo ak zavolá na políciu?“ zháčil sa Peťo.

„Myslím si, že nie. Nemá sa na koho obrátiť. Nezabúdaj, že nemá prácu, rodinu a už ani kamarátky, ktoré by jej pomohli. Nebudem ti opakovať, aký si idiot, že si sa ňou nechal obalamutiť, ale k tomu sa ešte vrátíme. Teraz choď. Stretneme sa pri fontáne, keďže máme len jeden mobil. Vieš, kde to je?“

„Áno,“ zašomral Peťo a vykročil prikázaným smerom.

Bol si istý, že Veroniku nenájdu. Jaro ju podcenil. Nebola hlúpa a vždy si so všetkým vedela poradiť. Asi to bolo tým, že vyrastala v detskom domove. Keď sa spoznali a povedala mu, odkiaľ ju do mesta priviav vietor, hneď mu napadlo, či nepozná aj to dievča od jazera, ale bál sa jej na to priamo opýtať. Navyše, chcel čo najskôr zabudnúť na tú strašnú kapitolu jeho života.

Veronika spomenula kamarátku, ktorá bola ako jej staršia sestra, no tá odišla z domova hneď, ako dovŕšila osemnásť a nenechala na seba nijaký kontakt. Nepamätal si už jej meno,

ale tá od jazera to určite nemohla byť. Bola od Veroniky mladšia. Ak sa aj náhodou poznali, určite si neboli blízke, pretože jeho priateľka bola po odchode kamarátky zronená a uzavretá.

Peťo kráčal ulicou osvetlenou nočnými lampami a mal pocit, že spravil najväčšiu chybu vo svojom živote už pred rokmi. Mal vtedy zabrániť Jarovi, aby sa tak zachoval. Bol hlupák, že mu pri tom asistoval. Toto bol prvý omyl a naň sa nabalili všetky ostatné. Nedalo sa už cúvnuť, lebo toho bolo omnoho viac. Ich priateľstvo bolo od toho letného dňa založené na strachu, či ho ten druhý nezradí. Zatiaľ k tomu nedošlo, ale vzájomná kontrola bola dôvodom, prečo spolu trávili sem-tam nejaký čas aj s priateľkami.

Uvedomoval si, že kvôli vlastnej zbabelosti pripravil sám seba o šťastie, ktoré mohol zažívať každý deň po boku Veroniky.

Oči sa mu naplnili slzami a rozplakal sa ako malé dieťa. Prvýkrát po mnohých rokoch. Prial si, aby Veroniku nenašli. Aby sa jej podarilo ujsť niekam ďaleko a začať odznova.

Vedel, že sám seba odsúdil na život bez lásky, ale bolo neskoro.

„Zachráň sa aspoň ty, láska moja, keď som to ja nedokázal,“ zašepkal a vykročil k fontáne.

3

Edita sedela v kresle vedľa postele a mala privreté oči. Nevedela, že som už hore. Prezerala som si jej sympatickú tvár a v duchu som ďakovala nebu, že ma pri úteku naviedlo práve k tejto dáme. Mala väčší nos, pekne tvarované obočie a plné pery. Blond vlasy jej siahali po pleciah a ja som si spomenula na niečo z detstva. S Lilly sme všetkých presviedčali, že blond nie je farba. Pre nás to bola skrátka žltá a basta. Musela som sa pousmiať.

Edita sa zrazu strhla z polospánku a zabránila prílivu mojich ďalších myšlienok. Bola som jej za to vďačná, pretože by ma pravdepodobne boleli.

„Ako vám je?“ priskočila ku mne vydesene.

„Cítim sa, akoby ma prešiel buldozér,“ povedala som a pokúsila som sa postaviť. Neúspešne. Bola som vysilená a spadla som bezvládne na vankúš.

„Som Edita,“ predstavila sa moja záchrankyňa a vložila mi pod pazuchu teplomer.

„Viem, povedali ste mi to len pred chvíľou, keď som zapíjala akési tabletky,“ zamračila som sa pri pohľade na svoju obviazanú ruku.

Nebol to sen. Skutočne som im ušla.

„Tak, moja drahá, aby som uviedla veci na pravú mieru, bolo to včera v noci. Dala som vám lieky proti bolesti, lebo ste to už nemohli vydržať. Máte viacero rán a všade samé modriny. Môžete hovoriť? Nebolí vás pri tom v hrudi?“

Vzdychla som si a prikývla. „Je to v poriadku.“

Stále som nedokázala uveriť, že som nažive.

Edita si prisunula kreslo bližšie k posteli a pohodlne sa usadila.

„V piatok v noci ste mi zazvonili na dvere. Boli ste v hroznom stave,“ začala.

„Takže, dnes je nedeľa?“ opýtala som sa zamyslene.

„Áno. Je jedenásť hodín predpoludním. Včerajšok ste celý prespali. Okrem momentu, keď ste vykrikovali od bolesti. Dala som vám tabletku a tanier s horúcim vývarom. Potom ste znova zaspali a prebudili ste sa až teraz. Mali ste šťastie, že som bola doma. Často chodievam na víkendy preč. Ale poďme po poriadku, slečna,“ preložila si jednu ruku cez druhú a dívala sa mi priamo do očí.

„Ja... kde mám začať?“ rozplakala som sa.

„Upokojte sa. Nikam sa neponáhľame,“ usmiala sa na mňa. „Ale pochopte ma, už druhý deň sa starám o ranenú ženu,

ktorá mi nadránom zaklopala na dvere. A navyše ma prosí, aby som nevolala záchranku...”

„Volali ste?“ spýtala som sa bojazlivo.

„Nie. Boli ste veľmi vydesená. Hotová obeť, nie kriminálnička. Mám na to nos, verte mi,“ vstala a vzala do rúk teplomer. „Teplota vám klesla, ale tá rana na ruke je dosť hlboká. Vyčistila som vám ju a zašila, ale aj tak by sme mali zájsť do nemocnice.“

Vložila teplomer do plastového puzdra a položila ho na nočný stolík. Vzápätí mi podala pohár vody, ktorý ležal hneď vedľa.

„Napite sa. Ste dehydrovaná a určite aj hladná. Pripravím vám niečo, no najskôr mi povedzte, kto ste a čo sa vám stalo.“

Po tvári mi tiekli slzy, no Editin pohľad hovoril za všetko. Čakala na moju odpoveď a ja som jej rozumela. „Určite sa vám stalo niečo strašné, ale mám právo poznať pravdu.“

Prikývla som.

„Volám sa Gréta,“ začala som.

„Pekné meno,“ usmiala sa Edita a vzala pohár, z ktorého som si trochu odchlípla.

„Ďakujem. Dostala som meno podľa tej slávnej Greta Garbo. Mama bola umelkyňa,“ vysvetľovala som a snažila som sa tváriť presvedčivo.

Prečo mi napadlo práve meno Gréta? Ešteže som sa vynášla.

Žena prikývla a so zdvihnutým obočím čakala, čo poviem.

„Môj frajer ma takto doriadil...“ pokračovala som.

Chcela som jej v krátkosti rozpovedať celú pravdu, ale rozum mi našepkával niečo iné.

Je to cudzia žena. Pomohla mi síce, ale nemôžem riskovať a povedať jej pravdu.

Vtedy som sa rozhodla, že ju oklamem aj v závažných veciach. Možno to nebolo správne, ale inak som nemohla. Všetko bolo také čerstvé a bolestivé...

Čím menej vieš, tým lepšie pre teba.

„Je to neskutočný žiarlivec. Videl ma na autobusovej zastávke zhovárať sa s kolegom, s ktorým sme pracovali na spo-

ločnom projekte. Doma ma čakalo peklo,“ vymýšľala som si. Edita bez slova počúvala a mala som pocit, že mi verí každé jedno slovo.

„Pohádali sme sa a niekoľko dní sa so mnou vôbec nerozprával. V piatok večer prišiel domov opitý,“ pokračovala som v klamstvách a sama som bola prekvapená, ako mi to ide hladko. Nebola som na seba hrdá.

„Zbil vás,“ povedala Edita. „Po celom tele máte modriny aj škrabance a vaše ruky...“

Pozrela som sa na zápästia. Namiesto hodiniiek a náramkov som mala tmavé obruče od kovových pút, ktoré mi nasadili tí idioti.

Och, bože! Ako zdôvodním toto?

„Ja... Tak veľmi sa hanbím...“ zašepkala som. Potrebovala som získať čas.

Edita ma chytila za ruku. „Gréta, znásilnil vás?“

„Nestihol. Podarilo sa mi ujsť. Bežala som, ani sama neviem, ako dlho... Až som došla sem. Nevie, prečo som si vybrala práve váš dom. Prepáčte, že som vám skomplikovala život. Odídem,“ pokúsila som sa opäť vstať, no scenár sa opakoval. Bezbranne som spadla na vankúš. Nemala som silu.

Kedy som naposledy jedla normálne jedlo? V minulom storočí?

Edita mi čítala myšlienky. „Zostaňte ležať. Ste ešte príliš slabá. Prinesiem vám niečo ľahké pod zub. Potrebujete nabrať silu a potom sa uvidí,“ vykročila k dverám, no potom sa zarazila a otočila sa naspäť ku mne. „Keď som vás našla zakrvavenú pri dverách, povedali ste: Prosím, nevolajte záchranku... Lebo ma nájdú... a zabijú ma. Kto sú ONI? Váš priateľ a kto ešte?“

Zaskočila ma. Toto som naozaj nečakala. Teraz som si bola istá, že neuverila mojej historke o žiarlivom priateľovi. Snažila som sa to uhrať do autu.

„Jeho najlepší priateľ. Rovnaké prasa ako on. Vyrastali spolu a vzájomne sa vo všetkom podporovali. Som si istá, že ma hľadajú.“

Aspoň v niečom neklamem.

Edita si zahryzla do pery.

„Naozaj si myslíte, že by vás boli schopní zabiť?“

Jasné, že áno. Nebudú mať pokoj, kým sa ma nezbavia raz a navždy. Som pre nich veľkou hrozbou.

„Bola som vydesená. Som si istá, že tak ďaleko by nezašli.“

Zdalo sa, že mi uverila.

4

Vedomie, že dýcham rovnaký vzduch ako oni, vo mne vyvolávalo odpor a nutkanie na zvracanie. A ešte aj strach. Mali moc a peniaze. Bolo len otázkou času, kedy ma nájdu. Nemôžem sa ukrývať donekonečna a ohroziť aj ženu s dobrým srdcom, ktorá sa mi neotočila chrbtom.

Čo so mnou teraz bude?

Premýšľala som nad všetkými možnými variantmi, no netušila som, ako na tom budem zdravotne. Bola to hra, ktorá sa rozpútala vo chvíli, keď som odhalila pravdu a netušila som, ako sa skončí. Vedela som len, že prehra sa v mojom prípade rovná smrti. A aj keď som v tejto chvíli nemala veľa dôvodov žiť, nechcela som zomrieť.

Smutne som sa dívala do stropu a uvažovala som, kam sa podejem, keď odtiaľto odídem. Nikto ma nečakal. Nikto ma nehľadal. Z práce ma vyhodili ešte minulý týždeň a všetky moje veci v byte určite zlikvidovali, lebo si boli istí, že so mnou urobia rýzný koniec. Prekazila som im však plány a teraz sú neistí. Vedia, že som ušla.

Z úvah ma vyrušila Edita, ktorá ku mne kráčala s podnosom s jedlom. Ani som nepočula, kedy vošla do izby.

„Už sa to nesie,“ usmiala sa.

Položila tácku na nízky stôl neďaleko postele a podišla ku mne.

„Podďte, pomôžem vám vstať. Musíte набраť silu, aby ste si mohli vyriešiť svoj život.“

S jej pomocou sa mi podarilo posadiť.

„Ďakujem. Ste veľmi milá, že mi pomáhate,“ nedalo mi nevyjadriť vďačnosť.

„Máte šťastie. Som zdravotná sestra.“

Pozrela som sa na perfektne obviazané predlaktie. „To som si mohla domyslieť.“

„Pracujem v ambulancii praktickej lekárky pre dospelých už tridsať rokov. Tú reznú ranu na ruke som vám zašila,“ priznala sa a odťahla mi paplón. Zbadala som, že mám na sebe červené bavlnené pyžamové nohavice. Vrchný diel k nim ladir. Edita si všimla môj pohľad a vysvetľovala: „Je vám trochu veľké, keďže som objemnejšia.“ Potom zavrtila zadkom a zasmiala sa.

„Ako to, že...?“ chcela som vedieť, ako som sa dostala do pyžama.

Predbehla ma s odpoveďou, kým sediac na malej taburetke pri stolíku krájala niečo na tanieri na malé kúsky. „Keď som vás našla, zviezli ste sa na zem ako hníla hruška. Vtiahla som vás dnu a po chvíli ste nabrali vedomie. Síce ste nič nehovorili, len ste sa triasli, ale spolupracovali ste so mnou. Osprchovala som vás, zastavila som vám krvácanie na predlaktí, ošetrila aj ostatné rany a navliekla som vás do pyžama. Potom som vás uložila do postele. Kráčali ste po vlastných. Vôbec si na to nespomínate?“

„Nie. Pamätám si len to, že ste mi priniesli tabletku a vodu a povedali ste, že ste Edita. Nič viac,“ odpovedala som po pravde.

„Boli ste v šoku. To je pochopiteľné. Zažili ste horor. Mužov – násilníkov by mali vyviezť na jeden ostrov, aby sa tam navzájom pozabíjali. A bol by svätý pokoj,“ povedala a vstala aj s podnosom.

„To by ich tu veľa neostalo,“ pokúsila som sa o žart. Podaril sa, Edita sa rozosmiala.